

Πώς να αντιμετωπίσω την αμαρτωλότητά μου; (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom †)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 26 Φεβρουαρίου, 2019

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πολύ συχνά, θέτουμε στὸν ἑαυτό μας καὶ μεταξύ μας ἓνα πολὺ βασανιστικὸ ἐρώτημα. **Πώς μπορῶ νὰ ἀντιμετωπίσω τὴν ἀμαρτωλὴ μου κατάσταση; Τὶ μπορῶ νὰ κάνω; Δὲν μπορῶ νὰ ἀποφύγω τὴν διάπραξη ἀμαρτημάτων**, μόνο ὁ Χριστὸς ἄλλωστε ἦταν ἀναμάρτητος. Καὶ δὲν μπορῶ καὶ ἐξακολουθῶ νὰ διαπράττω ἀμαρτήματα, ἐξαιτίας τῆς ἔλλειψης ἀποφασιστικότητας, θάρρους, ἰκανότητας γιὰ ἀληθινὴ μετάνοια ἢ ἐξαιτίας τῆς γενικότερης ἀμαρτωλῆς κατάστασης ἢ ὁποῖα κυριαρχεῖ στὸν ἐσωτερικὸ μου κόσμο. Τὶ ἀπομένει λοιπὸν σὲ μένα; Βασανίζομαι, παλεύω ἀπεγνωσμένα ὅπως ἓνας ἄνθρωπος τὴν ὥρα ποὺ πνίγεται καὶ δὲν βλέπω λύση.

Κάποτε γι αὐτὸ τὸ θέμα ἓνας Ρῶσος στάρετς, ἓνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους γέροντες τῆς μονῆς τῆς Ὀπτίνα, εἶπε, σ' ἓναν ἐπισκέπτη του: **Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρὶς νὰ ἀμαρτήσῃ καὶ ἐλάχιστοι γνωρίζουν πώς νὰ μετανοοῦν κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ λευκανθοῦν οἱ ἀμαρτίες τους.** Ὑπάρχει ὅμως ἓνα πράγμα τὸ ὁποῖο ὅλοι μποροῦμε νὰ κάνουμε: **Ὅταν δὲν μποροῦμε οὔτε τὴν ἀμαρτία νὰ ἀποφύγουμε, οὔτε νὰ μετανοήσουμε ἀληθινά, μποροῦμε τότε νὰ βαστάζουμε τὸ φορτίο της, νὰ τὸ ὑποφέρουμε ὑπομονετικά, μὲ πόνο, χωρὶς νὰ κάνουμε ὅτιδήποτε γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία ποὺ προξενεῖ, νὰ τὴν ὑποφέρουμε ὅπως κάποιος θὰ ὑπέφερε τὸ βᾶρος ἑνὸς σταυροῦ.** Ὅχι βέβαια τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου, οὔτε τὸ σταυρὸ τῶν ἀληθινῶν μαθητῶν του, ἀλλὰ τὸ σταυρὸ τοῦ ληστῆ ποὺ εἶχε σταυρωθεῖ δίπλα Του. Δὲν εἶπε ὁ ληστῆς αὐτὸς στὸν ἄλλο ληστῆ ποὺ βλασφημοῦσε τὸν Κύριο: Ἐμεῖς ὑποφέρουμε ἐπειδὴ ἔχουμε διαπράξει ἐγκλήματα. Αὐτὸς ὑποφέρει παρόλο ποὺ εἶναι ἀναμάρτητος. Καὶ σὲ αὐτὸν ὁ Χριστὸς εἶπε: «Σήμερα θὰ εἶσαι στὸν παράδεισο μαζί Μου...», ἐπειδὴ εἶχε ἀποδεχτεῖ τὴν τιμωρία, τὸν πόνο, τὴν ἀγωνία καὶ τὶς συνέπειες πραγματικὰ τοῦ κακοῦ ποὺ εἶχε διαπράξει μὲ τὸ νὰ ἦταν αὐτὸς ποὺ ἦταν.

Θυμᾶμαι ἐπίσης ἀπὸ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἱερέα, τὴν ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ εἶχε ἔρθῃ σ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶχε πεῖ ὅτι ὅλη ἡ ζωὴ του μέχρι τότε ἦταν ἀμαρτωλὴ, ἀκάθαρτη καὶ ἀνάξια τόσο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅσο καὶ ἐνώπιον τοῦ ἴδιου. Καὶ κατόπιν εἶχε μετανοήσῃ, εἶχε ἀπορρίψει καὶ ἀποστραφεῖ ὅλο τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει, ἐν τούτοις ὅμως, βρισκόταν ἀκόμη κάτω ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τῶν ἰδίων ἀμαρτημάτων. Καὶ ὁ ἱερέας

τοῦ εἶπε: «Υπῆρχε μιὰ περίοδος τῆς ζωῆς σου πού ἔτρωγες σκυμμένος πάνω στίς λάσπες ὅλες αὐτές τίς ἀκαθαρσίες μὲ μεγάλη ἱκανοποίηση. Τώρα κατανόησες ὅτι πρόκειται γιὰ ἀκαθαρσίες καὶ νοιώθεις τρόμο, ἀηδία καὶ ὅτι πνίγεται μὲ αὐτές. Θεώρησε λοιπὸν ὅτι αὐτὴ εἶναι ἀνταμοιβή σου γιὰ τὸ κακὸ σου παρελθὸν καὶ **ὑπέμεινε . . .**».

Αὐτὸ εἶναι κάτι πού ὅλοι μας μπορούμε νὰ κάνουμε. **Νὰ ὑπομένουμε τίς συνέπειες**, τὴν ὑποδούλωση πού εἶναι δική μας, ὑπομονετικά, ταπεινά, **μὲ συντετριμμένη τὴν καρδιά** καὶ ὄχι μὲ ἀδιαφορία, οὔτε καὶ μὲ τὴν λογικὴ ὅτι ἐφόσον εἴμαστε ἐγκαταλελειμμένοι ἀπὸ τὸν Θεὸ σὲ αὐτὴ τὴν κατάσταση, τότε γιατί νὰ μὴν ἀμαρτάνουμε; Ἀλλὰ ἐκλαμβάνοντας τὴν κατάσταση στὴν ὁποία βρισκόμαστε ὡς **θεραπευτικὴ ἐπίγνωση τοῦ τι εἶναι ἀμαρτία**, **τὶ μᾶς προξενεῖ**, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴ φρίκη πού αὐτὴ περικλείει. Καὶ **ἐὰν ἀντέξουμε ὑπομονετικά**, **θὰ ἔρθει μιὰ μέρα πού ἡ ἐσωτερικὴ μας ἀποστροφή πρὸς τὴν ἀμαρτία θὰ φέρει καρπὸς καὶ θὰ ἀπελευθερωθοῦμε ἀπ' αὐτή**.

Ἔτσι, ἂν μπορούμε, μὲ κάθε τρόπο, **ἄς ἀποφύγουμε τὴν ἀμαρτία σὲ ὅλες τῆς τίς μορφές, ἀκόμη κι ἐκεῖνα τὰ ἀμαρτήματα πού φαίνονται τόσο ἀσήμαντα**, **γιατὶ μὴν ξεχνοῦμε ὅτι σ' ἓνα φράγμα νεροῦ ἢ παραμικρὴ ρωγμὴ του ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ὀδηγήσει στὴν ἔκρηξη καὶ διάλυσή του**. Ἐὰν μπορούμε, ἄς μετανοήσουμε ἀληθινὰ, **ἄς ἀποστραφοῦμε τὸ ἀμαρτωλὸ παρελθὸν μας μ' ἓναν ἠρωϊκὸ καὶ ἀποφασιστικὸ τρόπο**. Ἀλλὰ ἐὰν δὲν μπορούμε τίποτα ἀπὸ αὐτὰ **τὰ δύο**, τότε **ἄς σηκώσουμε ὑπομονετικὰ καὶ μὲ ταπεινοφροσύνη ὅλο τὸν πόνο καὶ ὅλες τίς συνέπειες αὐτῆς τῆς ἀδυναμίας**. Καὶ αὐτὴ ἡ στάση μας μιὰ μέρα θὰ ληφθεῖ ὑπόψη ἀπὸ τὸν Θεό, ὁ Ὅποιος σὲ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα τῶν Ἀγγέλων του γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Μωϋσῆ, «Γιὰ πόσο διάστημα ἀκόμη θὰ ἀνέχεσαι τίς ἀμαρτίες τους», ἀπάντησε: «Θὰ τοὺς ἀρνηθῶ ὅταν τὸ μέτρο τῶν ἀμαρτιῶν τους ὑπερβεῖ τὸ μέγεθος τῶν βασάνων τους».

Ὡς ἐκ τούτου, **ἄς ἀποδεχθοῦμε τὸν πόνο σὰν ἓνα πόνο λυτρωτικὸ**, ἀκόμα κι ἂν δὲν μπορούμε νὰ τὸν προσφέρουμε σὰν ἓνα καθαρὸ, ἀκηλίδωτο πόνο. Ἀμήν.

(Πηγή καὶ Απόδοση στὴν νεοελληνικὴ: agiazoni.gr)